

[Christmas Møller.]

den store Gruppe af Personer, der her er Tale om.

Jeg skal da slutte mine Bemærkninger med at sige, at nu har vi jo tildelt hinanden forskellige Stillinger i den Skude, som skulde arbejde med de fire Lovforslag, som skulde føres frem, og som er til Behandling her. Man har talt om Maskinmesteren og Letmatroserne, og de, som interesserer sig særlig for Mad, har jo baade beskæftiget sig med Piccoloen og Kokken. I et veludstyret Skib ligesom i et veludstyret Hjem, i alt Fald i større Hjem, plejer der ogsaa at være en Fornøjelsesraad. Ham har vi ogsaa med om Bord, og til forskellige Tider har man jo givet ham forskellige Betegnelser.

Men jeg vil sige til den højtærede Minister og til Flertallet til Slut, at jeg tror, at man kan være overbevist om, at som vi fra konservativ Side og som Oppositionen i det hele taget her har tilsagt saglig Behandling af denne Sag, tror jeg, at den højtærede Minister og de to Regeringspartier kan være overbevist om, at det nytter dem ikke blot at slaa paa Stortromme; det nytter dem ikke blot at gaa ud i en lignende buldrende Agitation, som de har ført tidligere. Hvis man ikke, ogsaa fra det konservative Partis Side, tager et stærkt Tag i denne Sag, saa ved jo dog de højtærede Regeringspartier saare vel, at saa er der kun meget ringe Chance for at faa et Resultat ud af den Sag, som dog ligger dem saa varmt paa Sinde. Derfor tror jeg, det vilde være klogt, om de ogsaa i denne Henseende vilde skifte Taktik og vilde forstaa den Betragtning, vi har fremsat om, at det gælder om at bøje Anskuelserne imod hinanden, saa vi kunde forsøge i Enighed at løse denne Sag. Den kræver Ofre fra alle Sider, ogsaa fra vor, men den kræver dem sandelig ogsaa fra de nuværende Regeringspartiers Side.

Socialministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen gjorde kun et Par Bemærkninger med Hensyn til Ordningen af Forholdet overfor § 15. Det ærede Medlem mener, at det er en meget stor Procentdel af de 200 000 ubemidlede, der i Øjeblikket ikke er Medlemmer af Sygekasser, der vilde faa Kontingenterne betalt af Kommunerne. Jeg mener, det er en meget lille Procentdel, der vil faa dette; og det er neppe muligt at komme nærmere i Øjeblikket. Men naar det ærede Medlem lader, som om det ikke var muligt at oplyse dette Forhold, tager det ærede Medlem fejl. Jeg har forsøgt at tale med forskellige kommunale og Sygekassesejere om dette Problem,

og jeg har, i hvert Tilfælde for flere Landkommuners Vedkommende, faaet den Oplysning, at der i disse Landkommuner praktisk taget ikke var en eneste Familie, som ikke var Medlem af en Sygekasse. De, der ikke var Medlemmer af en Sygekasse, var paa ganske enkelte Undtagelser nær unge Mennesker mellem 15 og 25 Aar, af hvilke i hvert Fald en stor Del kunde betale disse Kontingenter, saaledes som Sygeforsikringen er ordnet her, og som ikke i noget Tilfælde, bortset fra Sygdom, vilde kunne paaregne at faa Kontingenterne udbetalt af Kommunerne, hvis de ikke selv vilde. En Undersøgelse vilde derfor sikkert vise det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, at Bestemmelsen i § 15 slet ikke er af saa stor Betydning, som han troede — forleden i hvert Fald.

Nu slaar det ærede Medlem om og siger: men hvorfor vil saa Socialministeren have denne Bestemmelse med, hvorfor, siger han, sætte Pligten for Kommunerne ind, naar Retten er tilstrækkelig, ogsaa efter Ministerens egen Mening? Ja, Retten vil i al Almindelighed være tilstrækkelig; men der kan gives Tilfælde, hvor man maa gøre det til en Pligt for Kommunerne, hvis de ikke øver et fornuftigt Skøn, en Pligt, hvis Opfyldelse altsaa i givet Tilfælde kan fremtvinges af Overøvrigheden, netop fordi det efter denne Ordning, hvor man knytter Aldersrenten til Sygekasseforsikringen, er af saa afgørende Betydning for det enkelte Sygekassemedlem, at han ikke paa Grund af uforskyldt Nød eller Trang kommer til at glide ud af denne Sygeforsikring.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen gjorde nogle Bemærkninger om Sverige og indrømmede mig, at jeg havde Ret, naar jeg paastod, at man end ikke i Sverige fandt deres Ordning god. Det ærede Medlem tilføjede dog, at man i hvert Fald ikke vilde bort fra den i Sverige. Jeg havde nær sagt: Naar Svenskerne ikke vil bort fra en Ordning, der i Forhold til den danske er mindre god, hvorfor skulde vi da i Danmark gaa bort fra en Ordning, der er bedre? Men det skal jeg ikke sige. Mit Argument var dette, at man i Sverige var klar over, at Ordningen ikke er god; men fra forsikringsmatematisk kyndig Side tilføjedes: Og vi kan ikke faa den god i den Forstand, som det ærede Medlem Hr. Hendriksen ønsker det, gennem Tvangsforsikring, fordi vi ikke kan faa tilstrækkelig store Præmier fra Befolkningen, for den har ikke Raad til det.

Men rent bortset fra, om de maatte kunne ordne dette saaledes i Sverige, bør man altid være forsigtig med Sammenlig-